

востъ на Трислънечното Божество, и сѣ оскърбилъ отъ зависть. Послѣ издигнахъ сърдце-то си въ тѣславіе, и намыслихъ да стане Богъ. „Ты рѣкалъ еси въ сердце твоемъ, на небо взыду, и буду подобенъ Вышнему.“⁽¹⁾ „Зависть,“ (споредъ мнѣніе-то на Богослова Григоріа), „помрачи денницѣ падша гордостію: ибо не тѣчю въ мнѣнїи себѣ Божественна быти, но и Бга раздумѣти.“^[слово 27.] Обаче денницата, който искалъ да сѣ възкачи на най-высокото мѣсто на небето, паднахъ въ най-прѣисподна-та глѣбочина на бездната. Голѣмиахъ ангелъ на свѣтлината, станяхъ страшенъ дяволъ на тъмнината. Той замѣнилъ высочайшѣтъ честь, съ вѣчна мъка. и лишень отъ свѣтлото боготканно одѣваніе на Божественныя дарбы, съ каквото го Богъ украсилъ, останяхъ голъ, въ едныя само свойства на същото си естество: нъ естество (както говорятъ Богословцити) твърдо, мъко и непреложно въ злото. Отъ което той, като распалихъ повече ненависть-тъ и омразѣтъ си противъ Бога, непрестанно никога да воюва, като Боговорецъ и отступникъ. Я кагато познахъ, че не предспѣлахъ нищо противъ Бога: то обърнахъ оржіето си противъ челоуѣка. Най-свирѣпіахъ звѣръ Бовзрѣхъ (капанъхъ) толко е челоуѣконенавистенъ, цѣто, кога не може да повреди челоуѣка, а по слѣчай види нѣкой челоуѣческій образъ: то сѣ спѣща къмъ него, и надъ него наскрѣпава всичкиа свой гнѣвъ до удоволствіе. Такожде ненавистникъхъ на доброто дяволъхъ, като не можелъ да повреди Бога, цѣмъ видѣлъ одшѣвлениа обрѣхъ Божій челоуѣка, устремилъ врѣхъ него подъ видъ и устремленіе на ядовита змїа: цѣмъ го видѣлъ съхъ славъ и честь вѣнчанъ въ сладостній рай, царь на всичката видима тварь, уязвилъ (наранилъ) отъ ненависть завистливѣахъ: подмамилъ прельстиахъ, склонилъ прародителиты на преслѣданіе, зарадвалъ сѣ, като гы видѣлъ напхдени изъ рай, а особенно, като чуолъ, че сѣ опредѣлили за смърть., „Смѣртію оумрете.“⁽²⁾ Бговбрѣхъ явныи шѣличїа, досадившій оубѣо Бѣгѣ, челоуѣкѣ же шѣмстївшїи, ибо Бѣгѣ (шѣмстїти) не возмѣже, говори Великій Василий.⁽³⁾ Нъ зацѣто пакъ не видѣлъ опредѣленїето да сѣ тѣри скоро въ дѣйствїе, не видѣлъ Адама и Бѣж такожде въ томъ часѣ умрѣлы, както гы видѣлъ смъртны: то безъ да дочака урѣченното время, довелъ работѣтъ до това, цѣто и по-скоро смърть-та влѣзла въ свѣта.

[1] Ис. гл. 14, ст. 13 и 14. [2] Быт. гл. 2. ст. 17. [3] Бесѣда за зависть-та.